

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.070/2022/4.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Őri Adrienn ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Rim Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Rim Zsuzsanna, címe)

A per tárgya:

Elmaradt munkabér kifizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szolnoki Törvényszék 15.M.70.069/2021/33.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 15.M.70.069/2021/35.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja az alábbiak szerint:

A felperes részére fizetendő 321 853 (háromszázhuszonegyezer-nyolcszázötvenhárom) forint perköltséget 265 806 (kettőszázhatvanötezer-nyolcszázhat) forintra leszállítja.

Az alperest terhelő elsőfokú eljárási illetéket 24 845 (huszonnégyezer-nyolcszáznegyvenöt) forintra, az állam által előlegezett költséget pedig 5 484 (ötezer-négyszáznyolcvannégy) forintra leszállítja.

Az állam terhén maradó elsőfokú eljárási illetéket 24 845 (huszonnégyezer-nyolcszáznegyvenöt) forintra, az állam terhén maradó, állam által előlegezett költséget 5 483 (ötezer-négyszáznyolcvanhárom) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 138 436 (százharmincnyolcezer-négyszázharminchat) forint másodfokú perköltséget.

Felhívja az alperest, hogy fizessen meg az állam javára 17 870 (tizenhétézer-nyolcszázhetven) forint másodfokú eljárási illeték különbözetet, a le nem rótt 4 465 (négyezer-négyszázhatvanöt) forint másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Kötelezi az alperest, hogy az első és másodfokú eljárási illetéket az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételi számla (számlaszám neve: NAV illetékbevételi számla, számlaszám: 10032000-01070044-09060018) javára az esedékesség napjáig fizesse be.

Az illeték megfizetése ezen határozat meghozatalát követő 60. napon válik esedékessé.

Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Amennyiben az illeték megfizetésére vonatkozó felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az illetékekről szóló törvény rendelkezéseit és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit, a költségek behajtására pedig az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárás szabályait kell alkalmazni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] A felek 2020. szeptember 21-én kötöttek munkaszerződést, mely alapján az alperes a felperest tehergépkocsivezető, kamionsofőr munkakörben alkalmazta havi bruttó 219000 forint munkabér mellett. A felperes 2021. május 17-én fuvarfeladatot teljesített az N3 kategóriájú (X) forgalmi rendszámú DAF vontatóból és a (Y) forgalmi rendszámú félpótkocsiból álló gépjármű szerelvénnel Görögországból Bulgárián keresztül Magyarországra. A felperes a görög-bolgár határon autópálya matricát vásárolt, az autópálya matricát kiadó automata a részére egy útvonaltervet javasolt, a felperes ezt követve folytatta a fuvarozási tevékenységét a II-51. úton. Az út során figyelmen kívül hagyta II-51. út 50+870 kilométernél elhelyezett közlekedési táblákat, amelyek szerint az útszakaszra „B18” (12 tonna össztömeg feletti közúti jármű), illetve „B6” (pótkocsival rendelkező) gépjárművek behajtása tilos.

[2] A felperes ezen a napon ellenőrzést kapott, és az eljáró rendőrök lefoglalták a vezetői engedélyét azért, mert behajtott az adott közúti jármű behajtását tiltó táblán túlra. A rendőrség erről jegyzőkönyvet vett fel, amelynek egy példányát átadta a felperes részére. A felperes telefonon tájékoztatta az ellenőrzésről és annak eredményéről az alperes fuvarszervezőjét, (fuvarszervező 1 neve)et, aki felvette a kapcsolatot az alperessel megbízási jogviszonyban álló (cég neve) nevű cég fuvarszervezőjével, (fuvarszervező 2 neve)-vel. (Fuvarszervező 2 neve) felhívta (fuvarszervező 1 neve) figyelmét arra, hogy ha a sofőr jogosítványát elvették, akkor a kamiont nem viheti tovább. Ezt követően (fuvarszervező 1 neve), miután a felperes tájékoztatta arról, hogy az ő értelmezése szerint a bolgár rendőrök által adott papírral ő folytathatja a fuvarozás teljesítését azt mondta a felperesnek, hogy győződjön meg, hogy ennek ellenére biztosan elmehet-e vagy sem.

[3] A felperest ezen szabálysértés miatt 150 euróra büntették, amelyet az alperes euró WAG kártyájával egyenlített ki, majd elindult a kamionnal jogosítvány nélkül.

[4] A bolgár közlekedési felügyelet 2021. május 18-án délután 13 óra 30 perckor a felperest ellenőrzés alá vonta. A felperes nem rendelkezett jogosítvánnyal, ezért kihívták a rendőrséget, és az intézkedő rendőr levette a rendszámot a tehergépjárműről, és újabb 150 euróra büntette a felperest. A felperes ismét értesítette (fuvarszervező 1 neve)et, majd az alperes euró WAG kártyájával kiegyenlítette az újabb büntetést. A felperes ezen szabálysértés miatt egy napot fogdában töltött, majd ezt követően elindult haza.

[5] Eközben (fuvarszervező 1 neve) intézkedett a vontatmány célállomásra szállítása iránt. Az alperes a vontató hazaszállításával kapcsolatban 822 046 forint tréler díjat fizetett ki.

[6] 2021. június 13-án (tanú 1 neve) utasítást adott a felperesnek, hogy térjen vissza egy másik alperesi munkavállalóval Bulgáriába, és segítsen hazahozni a vontatót. A felperes ezen utasítást megtagadta arra hivatkozva, hogy nem mer visszamenni, mert attól tart, hogy a hatóságok esetleg ismételtén intézkednek vele szemben.

[7] A felperes a munkaviszonyát 2021. június 14-én felmondással megszüntette, tekintettel arra, hogy vezetői engedély hiányában az alperesnél nem tud munkát végezni. A felmondását az alperes 2021. június 16-án vette át, majd a felperest 2021. július 13-i hatállyal a NAV-nál kijelentette.

[8] Az alperes a 2021. június 22. napján kelt fizetési felszólítással 483 000 forintot kívánt érvényesíteni a felperessel szemben a tréler hazaszállításával kapcsolatban felmerült kárból.

[9] Az alperes 2021. május 19-től nem fizetett munkabért a felperesnek, arra hivatkozással, hogy a felmondása után munkára nem jelentkezett, ennek okát nem tárta az alperes elé, ezért az alperes a felmondási időt igazolatlan távollétnek tekintette. Ezen indokkal az alperes 345 165 forint összegű munkabér kifizetését mellőzte.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[10] A felperes keresetet terjesztett elő az alperes ellen, melyben elsődlegesen kérte, hogy a bíróság az alperes fizetési felszólítását helyezze hatályon kívül, másodlagosan kérte, hogy amennyiben a bíróság ennek nem ad helyt, úgy rendkívüli méltánylást érdemlő személyi körülményeire tekintettel a kártérítés alól részben mentesítse oly módon, hogy a fizetési felszólításban a kártérítésre való kötelezés összegét egy havi távolléti díjra mérsékelje. Kérte továbbá, hogy kötelezze a bíróság az alperest 345 165 forint elmaradt munkabér, valamint 460 000 forint + áfa perköltség megfizetésére.

[11] Elsődleges kereseti kérelmével kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a fuvarozás során az általában elvárható magatartást tanúsította, így az okozott kárért felróhatóság hiányában nem tartozik felelősséggel. Az automata által kiadott útvonaltervet követte, a tiltott útszakaszon nem volt korlátozó tábla. Amikor először rendőri ellenőrzés alá vonták felhívta a nagykövetséget, és az ottani tolmács segítségével azt a tájékoztatást kapta, hogy vezetői engedély nélkül a rendőrség által adott papír felhasználásával tovább hajthat. Erről tájékoztatta (fuvarszervező 1 neve)et, és ő bízta, hogy hajtson tovább, ennek okán az alperes kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget.

[12] A másodlagos kereseti kérelmével - kártérítés összegének mérséklése - kapcsolatban személyi és vagyoni körülményeire hivatkozott.

[13] Az elmaradt munkabér iránti igényét azzal indokolta, hogy 2021. május 19-től 2021. július 16-ig terjedő időszakra a keresetben követelt összegre volt jogosult, azonban az alperes ezt nem fizette meg annak ellenére, hogy a rendelkezésre állt.

[14] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását, valamint a felperes perköltség fizetésére kötelezését kérte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján azzal, hogy az alperesi jogi képviselő áfa körbe tartozik. A fizetési felszólítás vonatkozásában arra hivatkozott, hogy azt jogszerűen bocsátotta ki a felperessel szemben, mert a felperes nem az általában elvárható magatartást tanúsította amikor őt rendőri ellenőrzés alá vonták. A rendőrség azon utasítását, hogy maradjon a helyszínen megszegte, az áruval együtt továbbhajtott, és ezért az alperest 822 046 forint - tréler díj -kár érte.

[15] A fizetési felszólításban szereplő összeg mérséklésével kapcsolatos kereseti kérelmet kérte elutasítani arra hivatkozva, hogy az alperesi oldalon felmerült kár így is meghaladja a fizetési felszólításban érvényesített összeget.

[16] Az elmaradt jövedelem körében előadta, hogy a felperes nem jelentkezett munkára az érintett időszakban és ezért azt az alperes jogszerűen tekintette igazolatlan távollétnek, amely időtartamra a felperes nem jogosult munkabérre.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[17] A Szolnoki Törvényszék 15.M.70.069/2021/3. számú ítéletével a fizetési felszólítást a 411 023 forintot meghaladó részében, azaz 71 977 forint vonatkozásában hatályon kívül helyezte. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 347 165 forint elmaradt munkabért és annak 2021. július 16. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatát, ezt meghaladó mértékben a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy az államnak felhívásra fizessen meg 37 300 forint illetéket és 8 225 forint állam által előlegezett költséget, míg a 12 400 forint illeték és 2 742 forint állam által előlegezett költség az állam terhén marad. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 321 853 forint perköltséget.

[18] Az ítéletében felhívta a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 52. § (1) bekezdés b) pontját, 54. § (2) bekezdését, 179. § (1), (2) és (4) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:525. § (1), (2) és (3) bekezdését.

[19] Kifejtette, hogy a felperes figyelmen kívül hagyta a II-81. úton az 50+870 kilométernél a kamionra vonatkozó tiltó táblát, és behajtott az általa vezetett gépjármű szerelvényel, ezért a munkaviszonyból származó kötelezettségét megszegte.

[20] Rámutatott arra, hogy az alperes fizetési felszólításával érvényesíteni kívánt 822 046 forint összegű tréler díj, mint kár, és a felperes fenti magatartása között okozati összefüggés nem állapítható meg, ugyanis a tréler díj kárként nem azért érte az alperest, mert a felperes a korlátozás ellenére behajtott a II-81-es útra. Az alperesnek a felperes ezen kötelezettségzegésével kapcsolatban 150 euró kára keletkezett, amelyet nem érvényesített a felperessel szemben a per tárgyát képező fizetési felszólításban, ezért a felperes terhére ez a kötelezettségzegés a fizetési felszólítás vonatkozásában nem értékelhető.

[21] Kifejtette, hogy a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 05.) KPM-BM együttes rendelet (KRESZ) 4. § (1) bekezdés a) pontja és (3) bekezdése szerint gépjárművet az vezethet, aki a jogszabályban meghatározott érvényes engedéllyel rendelkezik, és ezt az engedélyt vezetés közben magánál kell tartania. A felperesnek kellő gondosság mellett tudnia kellett, hogy a közlekedési szabályok a nemzetközi forgalomban is előírják a vezetői engedély birtokában tartását, és nyilvánvalóan az intézkedő bolgár rendőrség nem azért vette el tőle a vezetői engedélyét, hogy a felperes azt később egy rendőrségi papírral helyettesítse. A felperes megszegte a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét, és a KRESZ fentebb említett szabályait azáltal, hogy a vezetői engedély nélkül tovább ment a kamionnal.

[22] A felperes a perben nem tudta bizonyítani, hogy a rendőri ellenőrzés során felhívta a magyar-bolgár nagykövetséget, és az ottani tolmács tájékoztatása alapján értékelte úgy a rendőrök által részére átadott dokumentumot, hogy azzal a vezetői engedély nélkül tovább hajthat.

[23] (fuvarszervező 1 neve) tanú vallomásából bizonyítottnak találta azt, hogy a felperes első alkalommal nem arra kapott engedélyt, hogy vezetői engedély nélkül tovább vigye a szállítmányt a célállomásra, hanem arra, hogy a kamionnal haladjon a következő megállóig, és ott álljon félre.

[24] A felperes ezen magatartása eredményezte azt, hogy a bolgár rendőrség a vontatóról a rendszámot eltávolította, és az alperesnek 822 046 forint összegű kára (tréler díj) abból fakadt, hogy a nyergesvontató rendszám hiányában a közúti forgalomban nem vehetett részt, ezért azt az alperesnek tréleren kellett hazaszállítani, tehát a felperes ezen kötelezettségzegése és az alperest ért kár között az okozati összefüggés fennáll.

[25] A kármegosztás körében kifejtette, hogy azáltal, hogy az alperes részéről eljáró (fuvarszervező 1 neve) a KRESZ szabályai és (Fuvarszervező 2 neve) figyelmeztetése ellenére a felperest felhívta, hogy haladjon tovább, maga is vállalta az esetleges hátrányos jogkövetkezmények bekövetkezésének kockázatát, és nem tett eleget a kármegelőzési kötelezettségének, ezért a kár bekövetkezésében mind az alperes, mind pedig a felperes közrehatott. Az alperesi felróhatóság körében értékelte, hogy az alperes részéről eljáró (fuvarszervező 1 neve)ől az lett volna elvárható magatartás, hogy a KRESZ szabályai és a fuvarszervező cég figyelmeztetése alapján arra utasítja a felperest, hogy maradjon a helyszínen, és nem engedélyezi neki, hogy tovább hajtson, míg a felperes akkor járt volna tőle elvárhatóan, ha a KRESZ szabályainak megtartásával nem közlekedett volna jogosítvány nélkül. Amennyiben a munkáltató tovább hajtásra vonatkozó engedélyét a munkáltatói utasítás értékelte, úgy azt jogosult lett volna megtagadni az Mt. 54. § (2) bekezdése alapján.

[26] Figyelemmel arra, hogy a kár bekövetkeztében a felek azonos mértékben jártak el felróhatóan, az elsőfokú bíróság a fizetési felszólításban megjelölt 822 046 forint kárt osztotta meg egyenlő arányban a felek között - amely így 411 023 forint -, a fizetési felszólítást ezen összeget meghaladó részében hatályon kívül helyezte.

[27] A kártérítés mérséklésével kapcsolatban a felperes különös méltánylást érdemlő körülményeit vizsgálva úgy találta, hogy azok nem állnak fenn, ezért nem alkalmazható az Mt. 190. §-a.

[28] Az elmaradt munkabérrel kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes az általa csatolt üzenetváltással bizonyította, hogy tájékoztatta az alperest, hogy a felmondási ideje alatt is rendelkezésre áll. Megjegyezte, hogy azt, hogy a felperes (tanú 1 neve) azon utasítását, hogy térjen vissza egy másik alperesi munkavállalóval Bulgáriába és segítsen hazahozni a vonatát megtagadta, az alperes nem értékelheti úgy, hogy a felperes nem állt rendelkezésre a felmondás közlését követően, részben azért, mert a felmondás keltét megelőzően 2021. június 13-án történt, másrészt azért, mert a felperesi magatartás nem a rendelkezésre állással, hanem az alperesi utasítás teljesítésével volt kapcsolatos. Az alperesnek az utasítás megtagadása miatt arra lett volna lehetősége, hogy a felperest egyéb szankciókkal sújtsa. Az alperes a kereset összecszerűségét nem vitatta, ezért a bíróság az alperest az Mt. 42.§. (2) bekezdés b) pontja alapján a keresettel egyezően marasztalta.

[29] A perköltség vonatkozásában rögzítette, hogy az elmaradt munkabér vonatkozásában a felperes 100 %-ban, míg a fizetési felszólítás hatályon kívül helyezése iránt előterjesztett kereseti igény vonatkozásában 50 %-ban lett a felperes pernyertes, ezért a felperes pernyertessége 75 %-ban határozható meg, melynek figyelembevételével kötelezte a megbízási szerződés és az alperes által igényelt perköltség figyelembevétele mellett az alperest.

A fellebbezés és ellenkérelem

[30] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes élt fellebbezéssel. Elsődlegesen kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a felperes keresetét utasítsa el. Másodlagosan kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítsa. Az elsődleges vagy másodlagos fellebbezési kérelme alapossága esetén, illetve azok alaptalansága esetén is kérte a felperes részére megítélt perköltség összegének mérséklését a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján. Perköltséget az IM rendelet 3. § (4) bekezdése alapján igényelt mind az első, mind pedig a másodfokú eljárásra vonatkozóan azzal, hogy az alperes jogi képviselője nem tartozik áfa körbe.

[31] A munkavállalói kárfelelősség tárgyában kifejtette, az Mt. 179. § (2) bekezdésében foglaltakból származó kötelezettségénél fogva bizonyította az Mt. 179. § (1) bekezdésében írt feltételeket. E körben hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság bizonyítottan látta, hogy a felperes a munkaviszonyából származó kötelezettségét megszegte, emellett az is megállapítható, hogy a felperes nem tudta kimenteni magát azzal, hogy úgy járt volna el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. Az elsőfokú bíróság részéről ugyancsak megállapításra került, hogy a munkáltatót a tréler díj miatt 822 046 forint kár érte. Bár az okozati összefüggéssel kapcsolatos okfejtések tekintetében az ítélet [28] és [34] bekezdéseit ellentmondónak találta, kiemelte utóbbiban az elsőfokú bíróság a felperes kötelezettségzegése és a kár közötti okozati összefüggést megállapította, amellyel maga is egyetértett.

[32] A kárfelelősség körében azonban nem értett egyet az elsőfokú bíróság kármegosztással kapcsolatos álláspontjával. E körben az Mt. 177. § alapján alkalmazandó Ptk. 6:525. § (1)-(3) bekezdéseinek és a Pp. 279. § (1) bekezdésének megsértésére hivatkozott. Hangsúlyozta, hogy felróhatóság nem terheli amiatt, mert a felperes a tiltó tábla ellenére behajtott a kérdéses útszakaszra, majd téves információkat adva a munkáltatónak továbbhajtattott vezetői engedély nélkül. Az előbbieket részletezve kiemelte, a felperes téves információkat adott át (fuvarszervező 1 neve)ának, amivel megszegte az Mt. 6. § (4) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségét. (fuvarszervező 1 neve)a nyilatkozatait ennek fényében kell értelmezni és értékelni. Emellett kifogásolta, hogy e tanú vallomását az ítélet a tényállásban pontatlanul idézi, a jogi indokolásban pedig tévesen értékeli. Abból ugyanis helyesen az következett volna, hogy (fuvarszervező 1 neve) nem mondta a felperesnek, hogy induljon el a kamionnal, hanem arra hívta fel, hogy győződjön meg arról, hogy elmehet vagy sem. Emellett (fuvarszervező 1 neve) nem engedte tovább a felperest, e megállapítás teljesen iratellenes, a tanú az „engedély” szót nem is használta. (fuvarszervező 1 neve) továbbá nem hívta fel a felperest távozásra, hanem kérte, hogy győződjön meg arról, hogy a jogszabályoknak megfelelően jár-e el, következésképpen ez a megállapítás is iratellenes. Mindebből következően munkáltatói kötelezettségzegés nem történt, a munkáltató a hatályos jogszabályoknak megfelelően járt el. Hangsúlyozta, a munkavállalót az adott állam szabályai, beleértve a közlekedési szabályokat is, mindenféle munkáltatói utasítás nélkül kötelezik. Ezért a munkáltatót nem terheli külön utasítási kötelezettség arra vonatkozóan, hogy a munkavállaló a jogszabályokat tartsa be.

[33] (fuvarszervező 1 neve) vallomása téves értékelésének azért tulajdonított jelentőséget, mert az elsőfokú bíróság az ő – több helyen tévesen rögzített – nyilatkozata alapján állapította meg, hogy a kár bekövetkezésében mind az alperes, mind pedig a felperes közrehatott, ezen megállapítás azonban a fent kifejtettek értelmében téves. Helyesen azt látta megállapíthatónak, hogy az alperest felróhatóság nem terheli amiatt, mert a felperes a tiltó tábla ellenére behajtott a kérdéses útszakaszra, majd téves információkat adva az alperesnek továbbhajtott vezetői engedély nélkül.

[34] Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a kármegosztás körében azt a felróható felperesi magatartást a felperes terhére, hogy nem működött együtt az alperessel a kamion hazaszállításában.

[35] Az elmaradt munkabér tárgyában hozott ítéleti rendelkezést alapvetően azzal támadta, hogy a rendelkezésre állás szempontjából az elsőfokú bíróság téves, iratellenes megállapításokat tett aminek következtében az mt. 42. § (2) bekezdését, 55. § (1) bekezdését és 54. § (3) bekezdését sértő jogkövetkeztetéseket vont le. Álláspontja szerint ugyanis bizonyította (fuvarszervező 1 neve)a tanúvallomásával, hogy biztosított volna munkát a felperesnek, amit (ügyvezető neve) ügyvezető 2021. július 12-i levele is alátámaszt, hiszen az arra utal, hogy a felperes a neki ajánlott munkát megtagadta. Álláspontja szerint ezt (tanú 1 neve) tanúvallomása is igazolta. Hangsúlyozta, az, hogy a felperes nem volt hajlandó munkát végezni, mind a felmondás közlését megelőzően, mind pedig azt követően így volt. Nem állt tehát rendelkezésre, így munkabérre sem jogosult. Az e körben rögzített ítéleti tényállást atekintetben is kifogásolta, hogy (tanú 1 neve) a felperes felett munkáltatói jogkört nem gyakorolt, illetve sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság már a tényállásban rögzítette, hogy a

felperes jogosult bruttó 345 165 forint munkabérre, holott a felperes jogosultságának megállapítására csak a jogi következtetés levonása után juthatott volna.

[36] Az elsőfokú bíróság által megállapított perköltséget két okból is vitatta, egyrészt álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a fizetési felszólítás hatályon kívül helyezése tárgyában tévesen állapította meg a pernyertesség-pervesztesség arányát, hiszen a fizetési felszólításban érvényesített 483 000 forinthez viszonyítva 411 023 forint összeg erejéig lett pernyertes, ami 85 %-os pernyertességet jelent az elsőfokú bíróság által rögzített 50 %-os pernyertességhez képest. Másrészt a felperes perköltségigényét az ügyvédi munkadíj tekintetében eltúlzottnak találta. A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdésére utalva azt emelte ki, hogy álláspontja szerint a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységgel nem áll arányban a megítélt 584 000 forintos költség, a rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára történő hivatkozással pedig arra mutatott rá, hogy a pertárgyérték 5 %-a a 828 165 forintos pertárgyértéket figyelembe véve 41 408 forint lenne.

[37] Az alperes a fellebbezésén 33 372 forint illetéket lerótt.

[38] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltség fizetésére történő kötelezését kérte, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján kért megállapítani.

[39] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, és a bizonyítási eljárás adataiból helyes és megalapozott jogi következtetésre jutott. Az ítélet jogi indokolása nem ellentmondó, a tényállásban pedig nincs ellentmondás.

[40] Az alperes fellebbezése lényegében az elsőfokú bíróság döntésének felülmérlegelésére irányul, az elsőfokú bíróság mérlegelése nem kirívóan okszerűtlen, nem nyilvánvalóan iratellenes, nem ellentétes a logika és véleményalkotás elemi szabályaival, ezért felülmérlegelésnek helye nincs. Az ítélet nem ellentmondásos, nem hiányos és nem állapítja meg helytelenül a tényállást.

[41] (fuvarszervező 1 neve) tanúvallomását a bíróság helyesen értékelte, és a tanúvallomásból következően vitathatatlan tény, hogy a felperes a kamionnal tovább hajthatott. Az alperes nem utasította a felperest, hogy álljon le, ne hajtson tovább, hanem hagyta, hogy saját mérlegelése szerint döntsön. (fuvarszervező 1 neve) beszélt telefonon az eljáró rendőrrel, és ha a felperes mérlegelésével ellentétes döntésre jutott volna, úgy annak betartására kellett volna utasítani a felperest, ez azonban nem történt meg.

[42] Az alperes fellebbezésében e körben előadott tény, miszerint a felperes téves információt adott volna át, olyan új tényállítás az alperes részéről, amelynek nincs relevanciája a másodfokú eljárásban a Pp. 373.§ (2) bekezdésben foglaltak szerint.

[43] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a felróhatóság arányát a felek között, és ez alapján a kárt helyesen osztotta meg.

[44] Az elmaradt munkabérrel kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes a munkavégzésre rendelkezésre állt, és helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy (tanú 1 neve) utasításának megtagadását az alperes nem értékelheti úgy, hogy a felperes nem állt rendelkezésre, mert a felperesi magatartás nem a rendelkezési állással, hanem az alperesi utasítás teljesítésével volt kapcsolatos. Az alperesnek az utasítás megtagadása miatt arra lett volna lehetősége, hogy a felperest egyéb szankciókkal sújtsa, de arra nem, hogy ezen felperesi magatartást úgy tekintse, hogy a felperes nem állt rendelkezésre, hiszen kétszer is jelezte az alperes felé, hogy rendelkezésre áll.

[45] A felperes eleget tett együttműködési kötelezettségének, a kamion koordinátáit megadta, abban GPS működött, annak megtalálása nem ütközött nehézségbe. Bár a felperes munkaköri leírással nem rendelkezett, de a munkaszerződése szerinti munkaköre (kamionsofőr) alapján fuvarozási feladatot kellett neki ellátni, munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatásra munkáltatói utasítás nem történt.

[46] Az alperes másodlagos fellebbezési kérelmével kapcsolatban rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság eleget tett a Pp. előírásának, semmilyen olyan eljárásjogi mulasztást nem követett el, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokoltá tenné. Az alperes fellebbezésében nem fejtette ki azt, hogy miért tartja oly mértékben jogszabálysértőnek az elsőfokú bíróság ítéletét, mely annak hatályon kívül helyezését eredményezné.

[47] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a felszámított ügyvédi munkadíj összegét helyesen állapította meg, amely arányban volt a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, és a bíróság a döntését kellőképpen megindokolta.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[48] A fellebbezés részben alapos.

[49] Az ítéltábla az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény fennálltának hiányában – felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján – az erre irányuló fellebbezési kérelemre és fellebbezési ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta figyelemmel arra, hogy ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[50] A fellebbezésben és fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra tekintettel az ítéltábla az alábbiakat emeli ki.

[51] Az ítéltáblának a fellebbezés hivatkozásaira tekintettel elsődlegesen azt kellett megvizsgálnia a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás módosításra, kiegészítésre szorul-e.

[52] A Pp. 269. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg.

[53] E jogszabályi rendelkezés fényében helytállóan hivatkozott arra az alperes, hogy az elsőfokú ítélet [6] pontjában meghatározott tényállás részben téves. (fuvarszervező 1 neve) tanú vallomását-ban ugyanis valóban nem szerepel olyan kitétel, miszerint a felperesnek azt mondta volna, hogy jogosítvány hiányában is induljon el a kamionnal. A tanúvallomásból mindössze az olvasható ki, hogy arra hívta fel a felperes figyelmét, hogy győződjön meg, tovább mehet-e. Emiatt az ítéltábla az alperesi hivatkozásnak megfelelően módosította e körben a tényállást.

[54] Az alperes helyesen hivatkozott arra is, hogy az ítélet [8] bekezdése tévesen rögzíti azt, hogy (tanú 1 neve) a felperes felett a munkáltatói jogkör gyakorlója. (tanú 1 neve) tanúvallomásából az derült ki, hogy édesanyja a munkáltatói jogkör gyakorlója, ezért a hivatkozott ítéleti bekezdésből az ítéltábla mellőzte a „munkáltatói jogkör gyakorlója” kitélt.

[55] Helyesen érvelt az alperes azzal is, hogy annak megállapítása, hogy a felperes jogosult a 345 165 forint összegű munkabérré, nem tényállásra tartozó elem, ugyanakkor tény, és ezért a tényállásban szükséges rögzíteni, hogy az alperes ilyen összegű munkabért elmulasztott kifizetni. Az ítéltábla ezért ennek megfelelően módosította a tényállást.

[56] Megjegyzi az ítéltábla, a tényállás fentiek szerinti módosítása nem az ügy érdemére kiható a később kifejtendők szerint.

[57] A továbbiakban az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva azt vizsgálta, a megállapított tényekből a fellebbezési hivatkozások alapján szükséges-e az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést levonnia.

[58] A munkavállaló kártérítési felelőssége körében – ahogy azt az elsőfokú bíróság is tette és ahogy arra az alperes is helyesen hivatkozott – az Mt. 179.§-ból kell kiindulni, amelynek (1) bekezdése kimondja, hogy a munkavállaló a munkaviszonyból származó kötelezettségének megszegésével okozott kárt köteles megtéríteni, ha nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. A (2) bekezdés szerint pedig az (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállását, a kárt, valamint az okozati összefüggést a munkáltatónak kell bizonyítania. Ez alapján tehát az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta, hogy történt-e a felperes részéről munkaviszonyból származó kötelezettség megszegése, keletkezett-e kár és ezek között fennállt-e okozati összefüggés.

[59] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság – és ezt a felek sem vitatták – hogy a felperes a munkaviszonyból származó kötelezettségét megszegte egyrészt azért, hogy olyan útvonalra hajtott be, amely számára nem volt megengedett, másrészt azzal, hogy vezetői engedély nélkül tovább hajtott. Nem volt vitatott továbbá a kár összege sem, ami a 822 046 forint tréler díj összegével volt azonos.

[60] Helytelenül állította az alperes az okozati összefüggéssel kapcsolatban, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének [28] és [34] bekezdése egymásnak ellentmondó megállapításokat tesz az alábbiak miatt.

[61] Az ítélet [28] bekezdése – a [25], [26] és [27] bekezdéssel együtt értelmezve – a felperes azon szabálysértésével kapcsolatos, mely szerint a korlátozás ellenére behajtott a II-51. számú útra, és emiatt 150 eurós bírságot kapott. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy ezt a kárt az alperes nem érvényesítette a felperessel szemben a per tárgyát képező fizetési felszólításban, tehát ez a kötelezettségszegés a fizetési felszólítás vonatkozásában nem értékelhető.

[62] Az alperes által felhívott [34] bekezdés – az ítélet [29], [30], [31], [32], [33] bekezdésével együtt értelmezve – pedig azt tartalmazza, hogy a felperes azon szabálysértése, hogy vezetői engedély nélkül tovább közlekedett a kamionnal áll közvetlen kapcsolatban az alperest ért 822 046 forint, a fizetési felszólításban részben érvényesített kárral, ugyanis a felperes e magatartása miatt távolította el a bolgár rendőrség a gépjárműről a rendszámot, ezért kellett azt költséget eredményező módon trélerrel haza szállítani.

[63] Az alperes által összevetett két bekezdés tehát két egymástól elkülönült kötelezettségszegést értékel, és az egyik tekintetében nem állapít meg okozati összefüggést a kárral, míg a másik tekintetében igen. Miután a megállapítások nem ugyanarról a kötelezettségszegésről szólnak, a felperesi magatartások okozati összefüggés tekintetében eltérő minősítése nem jelent ellentmondást.

[64] A kármegosztás tekintetében abból kellett kiindulni, hogy az Mt. 179. § (4) bekezdése szerint nem kell megtéríteni azt a kárt, amelynek bekövetkezése a károkozás idején nem volt előrelátható, vagy amelyet a munkáltató vétkes magatartása okozott, vagy amely abból származott, hogy a munkáltató kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget.

[65] A fellebbezési hivatkozások fényében az előbbi, kármegosztást eredményező tényezők közül csak a munkáltató vétkes magatartása bír jelentőséggel. A továbbiakban tehát az ítéletábrlának azt kellett vizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság helyesen vont-e le következtetést a peradatokból a munkáltatói vétkes közrehatásra. E körben az alperes minden hivatkozása lényegében (fuvarszervező 1 neve) tanú vallomásának értékelését kifogásolja.

[66] Helyesen érvelt azzal a felperes fellebbezési ellenkérelmében, hogy új állításnak minősül a fellebbezés azon része, hogy a felperes téves információt adott át (fuvarszervező 1 neve)nek az első a rendőri intézkedéssel kapcsolatban.

[67] Az alperes ugyanis az elsőfokú eljárásban előterjesztett ellenkérelmében csupán arra hivatkozott, hogy a felperes a rendőrség azon utasítását, hogy maradjon a helyszínen, nem tartotta be, ő az áruval tovább hajtott, és a tárgyalás berekesztéséig sem állította, hogy a felperes tévesen informálta volna őt. Figyelemmel arra, hogy az alperes a fellebbezésében állított azon tényről, hogy a felperes állítása szerint a rendőr tovább engedte közlekedni, már a perfelvétel lezárását megelőzően is tudomással kellett, hogy bírjon, de erre az elsőfokú

eljárásban a tárgyalás berekesztéséig nem hivatkozott, a Pp. 372.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásnak sem képezheti tárgyát. A Pp. 373.§ (2) bekezdése szerint ugyanis a fellebbezésben új tény állítására akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezhetett volna.

[68] E feltételek fennálltának hiányában az alperes új tényállítását és az azon alapuló érvelését, miszerint (fuvarszervező 1 neve) vallomását a téves információk fényében kellett volna értékelni, nem lehetett figyelembe venni.

[69] E körben az alperes (fuvarszervező 1 neve) tanúvallomásának téves értékelésével kapcsolatos további kifogásait érintően az ítéltábla hangsúlyozza, nem annak van jelentősége, hogy az elsőfokú bíróság minden esetben maradéktalanul helyesen értelmezte-e azt, hanem annak, hogy összességében az alperesi felróhatóság körében azt értékelte, hogy a tanútól az lett volna az elvárható magatartás, ha a KRESZ szabályai és a fuvarszervező cég figyelmeztetése alapján arra utasítja a felperest, maradjon a helyszínen és nem engedélyezi neki, hogy tovább hajtson. Azt pedig, hogy (fuvarszervező 1 neve) a felperest maradásra utasította volna, maga az alperes sem állította, ennél fogva az elsőfokú bíróság által a kármegosztás alapjául figyelembe vett alperesi magatartást végső soron és annak lényegét tekintve nem vitatta.

[70] A kármegosztás aránya tekintetében az Mt. 177. §-a alapján alkalmazandó Ptk. 6:525. § (2) bekezdése az irányadó, amely szerint a károkozó és a károsult között a kárt magatartásuk felróhatósága arányában, ha ez nem megállapítható közrehatásuk arányában kell megosztani. Ha a közrehatás arányát sem lehet megállapítani, a kárt a károkozó és a károsult között egyenlő arányban kell megosztani.

[71] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes és az alperes magatartásának felróhatósága azonos mértékű, ezért a Ptk. 6:525.§ (2) bekezdése alapján jogszerűen osztotta meg a kárt 50-50 %-os arányban. E körben az alperes tévesen kifogásolta annak figyelmen kívül hagyását, hogy a felperes állítása szerint nem működött együtt a kamion haza szállításában. E körülmény ugyanis a kár keletkezését, nagyságát nem befolyásolta, arra nem volt kihatása, ezért a kármegosztásnál sem volt figyelembe vehető.

[72] Az elmaradt munkabérrel kapcsolatos ítéleti rendelkezés tekintetében az alperes érdemi kifogása lényegében az volt, hogy az elsőfokú bíróság tévesen fogadta el bizonyítottnak, hogy a felperes az érintett időszakban rendelkezésre állt, ezzel szemben a maga részéről bizonyította, hogy a felperesnek munkát ajánlott, de ő annak elvégzését megtagadta, nem volt hajlandó munkát végezni sem a felmondás közlését megelőzően, sem azt követően. Az ítéltábla tehát e keretek között vizsgálhatta a sérelmezett rendelkezés megalapozottságát.

[73] Elsőként az ítéltábla arra mutat rá, hogy az alperes e körben az elsőfokú eljárásban előterjesztett ellenkérelmében csak arra hivatkozott, hogy a felperes a felmondását – 2021. június 14-ét – követően nem állt rendelkezésre, hasonló nyilatkozatot a felmondást megelőző időszak vonatkozásában az elsőfokú eljárásban nem tett. Ezért a felmondást

megelőző rendelkezésre állás hiányával kapcsolatos, fellebbezésben előadott nyilatkozata új állításnak minősül. Új tényállítás azonban a másodfokú eljárásban csak a már idézett Pp. 373. § (2) bekezdésében rögzített feltételek mellett tehető, a jelen esetben azonban ezek nem állnak fenn, azokra maga az alperes sem hivatkozott. Ezért a másodfokú eljárásban csak a felmondás utáni időszak tekintetében vizsgálható a felperes rendelkezésre állása.

[74] Lényeges továbbá, hogy az alperes által e körben megjelölt bizonyítékok ((fuvarszervező 1 neve) tanúvallomása és (ügyvezető neve) levele) egyetlen konkrét esettel kapcsolatosak, amikor a felperes a Bulgáriába történő visszatérésre adott utasítás teljesítését tagadta meg. Ezt pedig az elsőfokú bíróság helyesen értékelte olyanként, amiből nem lehet következtetést levonni a rendelkezésre állás hiányára, az ezzel kapcsolatos ítéleti okfejtéssel az ítéltábla mindenben egyetért.

[75] Ezzel szemben a felperes bizonyítottan jelezte a munkáltatója felé, hogy a felmondási idő alatt is rendelkezésre áll. Tény, hogy ez a tájékoztatás részéről 2021. július 3-án történt, de a munkáltató ezt követően sem tett eleget az Mt. 42. § (2) bekezdés b) pontjában rögzített foglalkoztatási kötelezettségének. Ez pedig arra utal, hogy a foglalkoztatás elmaradásának oka nem a felperes rendelkezésre állásának hiány volt korábban sem. E körben lényeges az is, hogy az alperes maga sem tett arra vonatkozóan tényállítást, hogy az általa hivatkozott és a fentiekben már értékelt eseten kívül bármilyen munkavégzésre irányuló utasítást adott volna a felperesnek a vizsgált időszakban.

[76] Mindezek miatt az alperes elmaradt munkabérrel kapcsolatos hivatkozásai nem foghattak helyt, azok nem voltak alkalmasak arra, hogy az elsőfokú ítélet megváltoztatását eredményezzék.

[77] A fent kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú ítélet per fő tárgyai érintő rendelkezéseinek megváltoztatására nem volt lehetőség.

[78] Az alperes másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult, de nem adott elő olyan érveket, amelyek az ügy érdemi eldöntésére kiható lényeges eljárási szabálysértést takartak volna, ezért a Pp. 381. § alkalmazására sem volt mód.

[79] Tévesen hivatkozott az alperes a felperes elsőfokú eljárással kapcsolatos perköltségének eltúlzott voltára is. A felperes megállapodás alapján kérte a perköltség megállapítását, amely az IM rendelet 2. §-ának alkalmazását teszi lehetővé, egyúttal kizárja a 3. § alkalmazását, következésképpen a pertárgyérték nem lehet befolyással a perköltség összegére. A csatolt megállapodás szerint a felperesi képviselő munkadíja 100 000 forint + ÁFA, valamint tárgyalásonként és beadványonként 30 000 forint + ÁFA. E tételek nem tekinthetők eltúlzottnak. Az elsőfokú bíróság részletesen levezette az általa megállapított perköltséggel kapcsolatos számítást, e körben azt vette figyelembe, hogy az elsőfokú eljárás során a bíróság négy tárgyalást tartott, és a felperes nyolc beadványt csatolt. Az alperes a számítást e tekintetben nem kifogásolta, lényegében egyáltalán nem jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság által figyelembe vett tételek melyikét vitatja és miért. Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság helyes alapokon számította ki a felperes oldalán felmerült perköltséget.

[80] Ugyanakkor helyesen hivatkozott az alperes arra, hogy az elsőfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányát helytelenül számította ki, ebből következően tévesen határozta meg a felperest a Pp. 83. § (2) bekezdés alapján megillető perköltséget, a két fél által egymásnak megtérítendő perköltség különbözetét.

[81] Az elsőfokú bíróság tévesen indult ki abból, hogy a fizetési felszólítás hatályon kívül helyezése iránt előterjesztett kereseti igény vonatkozásában a felperes 50 %-ban lett pernyertes. Osztja az ítéltábla az alperes érvelését atekintetben, hogy a fizetési felszólításban 483 000 forint megfizetését kérte az alperes, így ez az összeg a pertárgyérték egyik összetevője, míg a másik a 345 165 forint munkabér. A kettő együttes összege 828 165 forint, mely az elsőfokú eljárásban pertárgyértékként figyelembe vehető. A felperes pernyertes lett az elmaradt munkabér vonatkozásában, tehát 345 165 forint értékben, továbbá a bíróság a 71 977 forint tekintetében hatályon kívül helyezte a fizetési felszólítást, így a felperes a perben összesen 417 142 forint vonatkozásában lett pernyertes, amely kis kerekítéssel 50 %-os pernyertesség-pervesztesség arányt eredményez.

[82] A felperesi képviselő az eljárás során megbízási szerződés alapján járt el, és 460 000 forint + áfa perköltséget igényelt, míg az alperes a pertárgyértékre vetítve a 32/2003. IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján 41 408 forint + áfa perköltséget. A pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel a felperes 230 000 forint + áfa, míg az alperes 20 704 forint + áfa perköltségre lenne jogosult. A kettő különbsége az az összeg, amely a felperest megilleti, tehát 209 296 forint, amelyhez 56 510 forint áfa összege járul, így az alperes a Pp. 83.§ (2) bekezdése alapján ezen összeget köteles megfizetni a felperesnek.

[83] A megváltozott pernyertesség-pervesztesség arányának megfelelően az elsőfokú eljárásban felmerült illeték és az állam által előlegezett költség összege a következőképpen alakul.

[84] A 828 165 forint pertárgyérték figyelembevételével az 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. §-a és 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú eljárás illetéke 49 690 forint, ezért az alperes a Pp. 102.§ (1) bekezdése alapján 24 845 forint elsőfokú eljárási illeték megfizetésére köteles, míg a felperesre háruló illeték a Pp. 525.§ (2) és 102.§ (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[85] Az elsőfokú eljárásban állam által előlegezett 10 967 forint költség (tanúdíj) merült fel, melynek viselése a pernyertesség, pervesztesség arányának megfelelően alakul a Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102.§ (1) és (6) bekezdései alapján.

[86] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges tényállást kellő mértékben feltárta, azt túlnyomó részt a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg, és abból helytálló következtetésre jutott. Az ítélet tényállása ugyan kismértékben módosításra szorult, ez azonban nem adott alapot arra, hogy az ítéltábla a per fő tárgya tekintetében az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetéseket vonjon le. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének – pernyertesség pervesztesség téves arányán alapuló – perköltség viselésére vonatkozó

rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdése értelmében részben megváltoztatta, egyebekben az ítéletet helybenhagyta azzal, hogy nem érintette a nem fellebbezett részt.

[87] A másodfokú eljárásban a pertárgyérték a fizetési felszólítással kapcsolatban 71 977 forint, az elmaradt munkabérrel kapcsolatban 345 165 forint, a perköltség mérséklésével kapcsolatban pedig 280 445 forint, azaz mindösszesen 697 587 forint volt. Az alperes a perköltség mérséklés tekintetében 55 047 forint erejéig pernyertes lett, ami 8%-os pernyertességet és 92%-os pervesztességet eredményez.

[88] A másodfokú eljárásban a felperes 92%-os mértékben pernyertes lett, perköltségét megbízási szerződés alapján 120 000 forint + áfa összegben kérte meghatározni, így pernyertessége alapján 110 400 forint + áfa illetné meg. Az alperes a 32/2003 (VIII.28.) IM rendelet (3) és (5) bekezdése alapján kérte a perköltsége megállapítását, ami a pertárgyérték és a pernyertesség pervesztesség aránya alapján 1 395 forint + áfa összeget tesz ki. A két összeg különbözete 109 005 forint, amelyhez 29 431 forint áfa járul, amelynek megfizetésére a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján köteles az alperes.

Az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárási illeték 55 087 forint, amelyből 51 342 forint megfizetése a pervesztés alperest terheli akként, hogy a fellebbezésével egyidejűleg 33 372 forint fellebbezési illetéket lerótt, míg a fennmaradó 17 870 forint illeték különbözet megfizetésére a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles. A felperes munkavállalói költségkedvezményére figyelemmel a 4 465 forint fellebbezési illeték a Pp. 525.§-a és a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Szeged, 2023. május 18.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

Dr. Gál Attila s.k.

Dr. Bálint Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró